

'Mug Inn' lekker ontregelend

Theater

Mug Inn door Mugmetdegoudentand in co-productie met Bellevue Lunchtheater. Tekst: Joan Nederlof. Bellevue, Amsterdam, 12 november. Hier t/m 3 december, aanvang 12.30. Zie: www.mugmetdegoudentand.nl.

'Flyeren voor de Groep Wilders', antwoordt Diederik (Michiel van Erp) op de vraag wat hij in hemelsnaam aan het doen is; met een stapeltje roze pamfletten staat hij tussen het theaterpubliek. Hou toch op, zeggen de anderen vanaf de vloer, we spelen allang niet meer. Van Erp grist een paar folders terug, en laat zijn personage voor wat het is.

Welkom bij *Mug Inn*, nieuwe voorstelling van Mugmetdegoudentand waarin de gehele (vierkoppige) artistieke leiding aantreedt. Het ene moment zitten ze helemaal in hun rol, het volgende stappen ze er soepel uit, om zich eens even lekker druk te maken over de inhoud van het stuk en/of de toestand in de wereld. Dan zijn ze dus even 'zichzelf' – nou ja, spelen ze zichzelf.

Dat klinkt mogelijk erg bedacht, maar zo pakt het op de speelvloer niet uit; zeker in het begin is het soms redelijk ontregelend, zoals ze 'als zichzelf' elkaar de huid vol kunnen schelden. Vervolgens komen de verschillende lijnen mooi samen en zien we een slim geconstrueerd en vaak geestig geheel.

Mug Inn uit de titel is een kroeg, die wordt gerund door Ergun, een joviale Turk (Marcel Musters). Zijn wat droevige clientèle bestaat uit Bertie (Frank Houtappels), een theatraal menneke dat soms scherp uit de hoek kan komen; Diederik, homoseksueel met Wilders-sympathieën en geld waarmee hij liefde koopt; en Merel (Joan Nederlof), alleenstaande moeder van twee lethargische puberzonen. Gevieren nemen zij hun levens en het dagelijks nieuws onder de loop.

Nederlof schreef het stuk, en kan daarvoor op gezette tijden credits zowel als kritiek verwachten van haar medespelers; zoals die zelf ook af en toe worden aangesproken op wat zij doen naast *Mug Inn*, in het 'echte' bestaan: Van Erp de 'manipulatieve' documentairemaker, Houtappels de toneelschrijver die zelf in geen jaren op het toneel stond en nu moet 'overgeven' van de zenuwen; en Musters, die dan alwéér de rol van het invoelende type op zich neemt.

Deze zijstappen relativeren en illustreren de andere kant van het stuk, dat een geëngageerde (zo niet

moraliserende) toon heeft, en voor een deel ook media- en boekcitataten bevat. Verkiezingen, Afghanistan, de rol van de media, vervlakking: er is zelfs sprake van een aantal stellingen waarover ook het publiek zich kan uitspreken. Gekkgigheid, en toch ook weer niet helemaal.

Tegelijkertijd is het gewoon gezellig in *Mug Inn*, worden er moppen getapt, onnavolgbare dansjes opgevoerd, is er drank en troost. Fictie, met betrokkenheid bij de werkelijkheid, zegt iemand. De Muggers zouden er een hele tv-serie van hebben willen maken. Het werd een voorstelling. Maar om in omroepjargon te blijven: een 'sure hit'.

Karin Veraart

